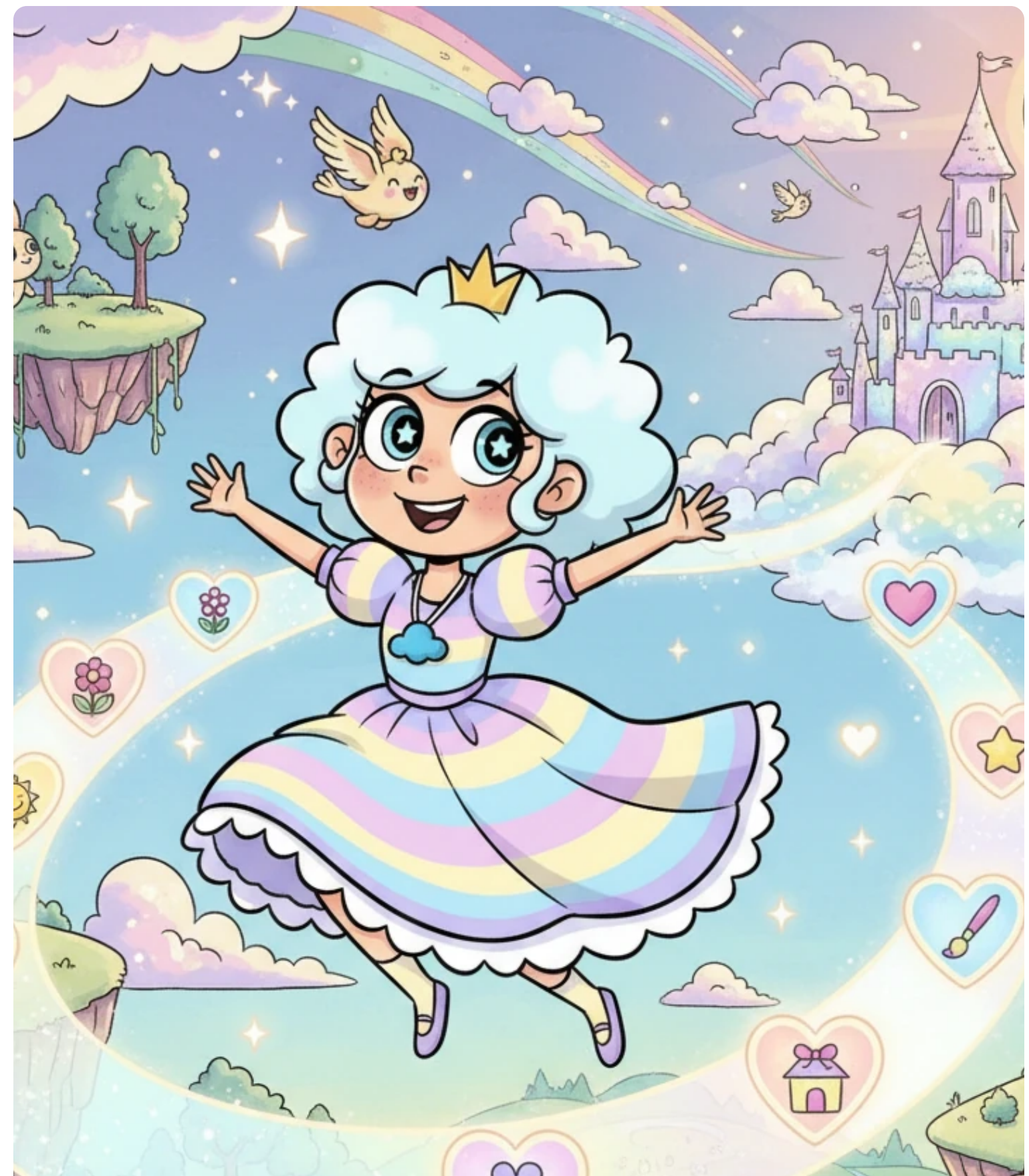

Ο Δεκάλογος της Νεφέλης

Ιωαννης Ξεν

Η Νεφέλη παίζει ανέμελα στο πάρκο, αλλά ξαφνικά νιώθει ένα βάρος. Μια σκέψη την ταράζει, αλλά η παρουσία του αγαπημένου της προσώπου την κάνει να ξεχάσει όλες τις έγνοιες.

Η Νεφέλη κάθεται δίπλα στο ποτάμι, ανήσυχη και φοβισμένη. Ακούει την απαλή και σίγουρη φωνή του αγαπημένου της να την ηρεμεί, δίνοντάς της την ωριμότητα που χρειάζεται.

Η Νεφέλη κλαίει απαρηγόρητα, νιώθοντας μόνη και εκτεθειμένη. Μια ζεστή αγκαλιά την τυλίγει, φωνάζοντας «σπίτι», και νιώθει ασφάλεια και αποδοχή.

Η Νεφέλη είναι λυπημένη και κουρασμένη. Βλέπει το χαμόγελο του αγαπημένου της να λάμπει σαν θησαυρός, και δεν μπορεί να πάρει τα μάτια της από την λάμψη του.

Η Νεφέλη νιώθει ατονία και πλήξη. Η ζωντάνια του αγαπημένου της την εμπνέει να εξερευνήσει τον κόσμο και να γεμίσει τη ζωή της με στιγμές.

Η Νεφέλη βλέπει τον αγαπημένο της να κάνει κάτι τρελό και αστείο. Στην αρχή κριντζάρει, αλλά μετά γελάει δυνατά, λατρεύοντας την αυθεντικότητά του.

Η Νεφέλη και ο αγαπημένος της κάθονται μαζί και βλέπουν τον ήλιο να δύει. Η σιωπή τους είναι γεμάτη νόημα και η αγάπη τους λάμπει σαν τα αστέρια.

Η Νεφέλη νιώθει ευγνωμοσύνη για όλα όσα έχει. Αγκαλιάζει τον αγαπημένο της σφιχτά, ευχαριστώντας τον για την παρουσία του στη ζωή της.

Η Νεφέλη και ο αγαπημένος της χορεύουν στη βροχή, γελώντας και τραγουδώντας. Νιώθουν ελεύθεροι και ευτυχισμένοι, ζώντας τη στιγμή στο έπακρο.

Η Νεφέλη κοιμάται ήρεμη και γαλήνια,
έχοντας στο πλευρό της τον αγαπημένο της.
Ξέρει ότι μαζί μπορούν να αντιμετωπίσουν τα
πάντα.